

PÁD NA DNO

COLLEEN
HOOVEROVÁ

HĽADALA INŠPIRÁCIU, RISKOVALA VŠETKO

IKAR

PÁD NA DNO

**COLLEEN
HOOVEROVÁ**

**PÁD
NA DNO**

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Colleen Hoover
WOMAN DOWN

Copyright © 2026 by Colleen Hoover
COLLEEN HOOVER® Registered in U.S. Patent
and Trademark Office
Translation © 2026 by Andrea Vargovčíková
Cover © Caroline Johnson
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0752-9

*Venujem Lauren Levinovej.
Bez teba by nebolo nič.*

Vážený čitateľa,

niektorí z vás si možno pamätajú poviedku *Saint* zo zbierky *One More Step* spred niekoľkých rokov. Tí, ktorí si na ňu nespomínajú, sa s ňou čoskoro zoznámia v oveľa väčšom rozsahu.

Táto zbierka už nie je v predaji, no niektorí z vás sa dožadujú pokračovania. Vo vašich srdciach tento krátky príbeh stále žije, aj keď nebol oficiálne dostupný. Ako spisovateľku ma nič neinšpiruje tak, ako keď mi čitateľ povie, že sa túži o mojich postavách dozvedieť viac.

Chcela som týmto postavám dopriať zaslúžený priestor a skutočne vybudovať svet, ktorý som len v krátkosti načrtla v poviedke *Saint*.

Poviedku, ktorú niektorí z vás čítali, som teda rozšírila a vložila do nej celé svoje srdce a dušu. Od vydania knihy *Začína sa to nami* prešli tri roky.

Niežeby som tak dlho prepisovala spomínanú poviedku, dôvodom bolo to, že som medzičasom skúšala nové veci, ktoré sa netýkajú písania. A, pravdupovediac, potrebovala som získať odstup od činnosti, ktorá ma stresovala väčšími než zvyčajne.

To sa však zmenilo, keď som sa opäť ponorila do tohto príbehu. Práca na tejto knihe mi vrátila niekdajšiu radosť. Zmenila som názov, mená niektorých postáv a miesta, rozšírila scény, pridala

a zmenila postavy a dokonca som dopísala aj nové zvraty, ktoré by sa na malú plochu nezmestili. Chcela som v tých z vás, ktorí ste ju už čítali, vzbudiť pocit, že sa vo vašich rukách ocitla úplne nová a iná kniha s rovnakým základným príbehom a atmosférou ako poviedka. Skutočne som si užila každú sekundu, keď som ju oživovala v tejto novej, kompletnej podobe.

Len, prosím, nezabudnite, že hoci spisovatelia pri písaní čerpajú aj z vlastného života a niektoré témy môžu čiastočne odzrkadľovať môj život, v žiadnom prípade nejde o reprodukciu mojej cesty ani mojich morálnych zásad, ani o odraz toho, ako vnímam svojich rovesníkov alebo túto brandžu. Je to jednoducho zábavná cesta, na ktorú ma postavy vzali, nič viac. Prosím, neľadajte žiadne súvislosti medzi mojím osobným životom a týmto príbehom, pretože neexistujú. Som len spisovateľka, ktorá píše o spisovateľke – v žiadnom prípade neobhajujem správanie ani myšlienky postavy.

Tešilo ma dať niekdajšej poviedke nový rozmer. Dúfam, že sa tešíte na závratnú, zábavnú a sexi jazdu, ktorá vám možno občas naženie husiu kožu!

S láskou

Colleen Hooverová

I

„Ahoj, ahoj! Hlásí sa Kellie, vaša literárna terapeutka, odborníčka na problémové správanie. Vitajte späť v podcaste *A čo teraz, čitatelia?*, ktorý s láskou rozoberá vaše obľúbené knižné drámy a nebojí sa ich aj trochu skritizovať.“

„A pridáva sa Micah, váš literárny a niekedy aj televízny someliéer klebietok.“

„Someliér?“ zasmeje sa Kellie. „Veď ty ani nepiješ víno.“

„Kto by sa obťažoval s alkoholom, keď sa môže opiť sračkami, ktoré sme si pre vás dnes pripravili?“

„Och, aké pikantné! To sa mi páči,“ dodá Kellie.

„Je to viac než pikantné. Je to doslova explózia ohnivých chutí. Dnes budeme rozoberať Petru Rose, miláčika knižných klubov a moodboardov na Tumblr, ktorej renomé doslova vyletelo literárnym komínom.“

„A ak ste to pri prechádzaní svojho feedu alebo, ja neviem, pri dýchaní, prehliadli, internet sa tejto kedysi zbožňovanej autorke obrátil chrbtom. A poriadne ju vyobracal,“ pokračuje Kellie.

„Veru tak. Autorka medzinárodných bestsellerov, konkrétne knihy *Hrozná vec...*“

„To je asi najhorší názov knihy všetkých čias,“ preruší ho Kellie.

„To je fakt,“ povie Micah. „Akoby si o tie odmietavé reakcie doslova koledovala. Priam o ne prosila. V každom prípade, ten-

to román v podstate podnietil množstvo debát medzi tímom Ash a tímom Caleb. Ocitol sa v epicentre totálneho pohoršenia fanúšikov v tom najlepšom zmysle. Ibaže by nie. Kellie, nechceš nám to krátko zhrnúť, než uvedieme nášho nečakaného hosťa?“

„No, krátke to rozhodne nebude, ale prečo nie? Pre tých, ktorí sú tu noví, si to zrekapitulujeme. Podľa čitateľov *Hrozná vec* nie je až taká hrozná. Je to veľmi emotívny a krásne napísaný román o Elise a jej ceste lásky, traumy a hľadania identity, okorenená vtípom. V tomto súčasnom románe nájdete z každého rožka troška, takže vskutku prekvapí, aký obrovský úspech táto kniha znamenala, hoci sa v nej nevyskytol jediný drak ani čarodejník. Jednoducho, nejde len o obyčajnú sexi, lacnú romantiku. Postavy sa vyvíjajú, riešia zložité morálne dilemy, fanúšikovia si na nej proste zgustnú.“

„Chápeme. Takže sa ti páčila. Teraz k tomu dobrému,“ vyzve ju Micah.

„Bol to môj knižný favorit,“ bráni sa Kellie.

„Ešte stále môže byť.“

„Po tomto už nie,“ povie Kellie. „Okej, takže prejdime k ľúbostnému trojuholníku. Elise, Ash a Caleb. Museli by ste stráviť päť rokov mimo civilizácie, aby ste ani raz nenarazili na memečko s Ashom a Calebom. Tisíce diskusií rozoberali túto emočnú prestrelku. Lenže čo sa nestalo? Tadá, máme tu filmovú adaptáciu.“

Micah zastoná. „Adaptáciu? To je trochu silné slovo, nie?“

„Táto adaptácia sa javila sľubne a mala vysoký rozpočet. Bol to veľmi propagovaný film, o ktorom však štúdio aj autorka záhadne mlčali. Von neprenikli ani len informácie o obsadení, okrem dvoch hlavných postáv. A o našom milovanom Calebovi nikde ani zmienky. Neobjavil sa ani v traileri. Proste *puf!* Vyparil sa. Stačilo, že sa v traileri ani nemihol, a takmer vypukla vojna. Ľudia však na film aj tak prišli, a to napriek počiatočným obavám, ktoré sa šírili na TikToku.“

„A napriek obavám, o ktorých sa zmieňujeme v tomto podcaste,“ doplní Micah. „Neprešiel deň, aby si to nespomenula.“

„Fajn, priznávam, bola som v tíme, ktorý kopal za Caleba. Ale to je fuk. Zbavili sa ho. Zosekali celý trojuholník. Príbeh prepracovali, aby sa všetko točilo okolo Asha a jeho vzťahu s Elise. Fanúšikov to pobúrilo. Dokonca aj tých v Ashovom tíme. Veď čo mali, chudáci, robiť s toľkými reklamnými predmetmi, ktoré im autorka predala? Ashov tím po tom obľudnom filme vlastne už ani nedával zmysel. Vyzeralo to, akoby nosenie trička s hashtagom TímAsh znamenalo, že ste proti Elise, lenže my všetci sme boli jej fanúšikmi. Zradili nás, Micah. ZRADILI!“

„Máš pravdu, vyrovnalo sa to kričaniu v daždi v tričku so škvrnami od červeného vína,“ pritaká.

„Tú noc mi ani nepripomínaj. Bola som úplne mimo.“

Zasmejú sa.

„Dobre, dobre,“ pokračuje Kellie. „Všetci vieme, ako funguje hollywoodska mašinéria a že väčšina autorov nemá absolútne žiadny vplyv na výslednú adaptáciu svojich diel. Pravdaže, nájde sa zopár šťastlivcov, ktorí ho majú, no väčšina je mimo obliga. Petra spočiatku zvolila klasickú stratégiu a tvrdila, že za to nemôže. V poste na Instagrame vravela čosi ako: *Moji drahí a moje drahé, vôbec som do toho nemohla zasahovať. Zaskočilo ma to rovnako ako vás.*“

„A aby sme boli úprimní, aj sme jej uverili,“ dodá Micah. „Asi na päť sekúnd. Potom – predstavte si teraz stupňujúcu sa dramatickú hudbu – unikli esemesky staršieho dáta, ktoré si Petra vymieňala s jedným producentom. Nielenže o tej zmene vedela, ale dokonca sa jej páčila.“

„Ako sa v nich vyjadřila?“ spýta sa Kellie.

„Mám to pred sebou. Budem citovať,“ hovorí Micah. „*Máš pravdu, mnohí hovoria, že ten chlap nepôsobí reálne, tak ho vyškrtli. No je to v pohode, neprekáža mi to. Bez Caleba a ľúbostného trojuholníka môže byť ten film presvedčivejší.*“

„Práve veta o presvedčivejšom filme bez Caleba dostala ľudí do vývrtky,“ povie Kellie. „Akože fakt presvedčivejší? PRESVEDČIVEJŠÍ? Haló! Nemôžete len tak od fajčiť polovicu fanúšikov a nazvať to zjednodušením!“

„Silné reakcie nedali na seba dlho čakať,“ pokračuje Micah. „Na TikToku, Reddite, platforme X, čiže niekdajšom Twitteri, no budme realisti, stále je to len Twitter, to vybuchlo hashtagmi ako #ZruštePetru, #HroznáAdaptácia a #HroznáAutorka. Aj preto si stojím za názorom, že *Hrozná vec* je najhorší názov románu. Veľmi ľahko sa dá prekrútiť na kritiku.“

„Je to také jednoduché,“ pokračuje Kellie. „A teraz fanúšikovia doslova pália svoje výtlačky knihy *Hrozná vec*. Vypuklo literárne povstanie. Cítia sa zradení, tak ako ja. Oklamala nás. Uprednostnila komerciu pred intimitou, ktorá dala jej knihe význam, a pred fanúškami, ktorí z nej urobili hviezdu. Vymazala všetko, čo nás na tejto knihe zaujalo ako prvé. A potom to zvalila na pár kritických ohlasov napriek pochvalám státisícov čitateľov.“

„Uf! To ma zasiahlo ako Calebov monológ v dvadsiatej ôsmej kapitole.“

„Ten monológ mi ani nespomínaj, Micah. Inak sa fakt rozplačem.“

„Moja chyba. No bol to taký dobrý monológ! ĽUDIA Z HOLLYWOODU, KTORÍ NÁS POČÚVATE, BOLO BY SKVELÉ VIDIEŤ HO NA PLÁTNE!“

„Žiadni ľudia z Hollywoodu nás nepočúvajú, Micah. Máme dvetisíc odberateľov.“

„Dvetisíc verných poslucháčov, ktorých by sme za žiadnych okolností nezradili tak, ako Petra zradila svojich čitateľov.“

„A pozri, ako to s ňou dopadlo. Sústredila sa na hŕstku nepodstatných ľudí a teraz sa od nej odvrátili aj tí najvernejší. Obrátila sa proti nám všetkým. Zaujímalo by ma, či Petra Rose vôbec verí svojim postavám alebo či sa hanbí za vlastné dielo.“

„Nejako sa odmlčala,“ pokračuje Micah. „Takmer rok nezverejnila jediný príspevok na sociálnych sieťach, ak nepočítame jej vlastný fanklub.“

„A ten, ako som počula, sa už prerieďuje. Napokon, sama som pred pol rokom z neho vystúpila.“

„Dúfajme, že to ticho je predzvesťou lepších zápletiiek, za ktorými si konečne bude stáť. Hoci je to divné, keďže ide o tú istú autorku, ktorej citáty si ľudia doslova tetovali na telo.“

„Keď už o tom hovoríme, videla som niekoľko videí, na ktorých si ľudia dávali tie citáty odstraňovať.“

„Smutné. Kedysi sme ju citovali a teraz ju jednoducho... neznášame.“

„Neznášať je silné slovo,“ namietne Kellie.

„Toto je úprimný podcast.“

„To je fakt. Neznášame ju. Až do takej miery, že sme zaľahali za milión nitiek a preložili troch naplánovaných hostí, aby sme vám dnes mohli predstaviť skutočne špeciálneho hosťa. Nevieme, prečo súhlasil s účasťou v našom malom podcaste, no nemôžeme byť vďačnejší. Po tomto dokonca budeme mať dvetisícjeden odberateľov.“

„Áno, snívajte vo veľkom,“ pridá sa Micah. „Dámy a páni, víta-me u nás Allistera Jonesa, producenta filmu *Hrozná vec*.“

„Za tú adaptáciu ho studená sprcha ešte neminie, no aspoň má dosť odvahy, aby o nej hovoril. Vitaj, Allister!“

„Ďakujem za pozvanie,“ ozve sa Allister. „To bolo poriadne obsažné zhrnutie.“

Doriti s tým chlapom!

Len čo začujem jeho hlas, podcast vypnem. Srdce mi bije opre-teky a žalúdok sa mi obracia.

Musím zastaviť auto na krajnici, pretože je mi z neho fakt zle.

„Panebože!“ Prsty sa mi na volante trasú. Šmátram na dverách po tlačidlo na otvorenie okna. Len čo je to možné, vystrčím hlavu

von, nadýchnem sa čerstvého vzduchu s vôňou borovic, zavriem oči a pomaly dýcham, až kým sa mi žalúdok neupokojí.

Preboha, prečo som si myslela, že ma expozičná terapia vylieči?!

Tento podcast predstavoval najhoršie minúty, aké som zažila odvtedy, čo unikli moje správy s Allisterom.

Otvorím oči a opriem si hlavu o opierku. Zhlboka dýcham a snažím sa nemyslieť na fakt, že Allister teraz koluje po podcastoch a rozhovoroch, zatiaľ čo ja sa musím zatvoriť do špinavej chaty a pracovať na knihe, ktorú sa snažím napísať od začiatku tohto filmového fiaska, len aby som neprišla o dom, keďže predajnosť mojej knihy klesla strmhlav dolu.

„Neurobila si nič zlé,“ vravím si, keď sa pomaly vraciam na diaľnicu. „Neurobila si nič zlé. To, čo si o tebe ľudia myslia, neznamená, že taká naozaj si.“

Túto mantru si opakujem odvtedy, čo som Nore slúbila, že to budem robiť aspoň päťkrát denne. Mám však dojem, že iba nahlas opakujem lož, a ten pocit mi vôbec nepomáha pripraviť sa na nový deň.

Odkedy to vypuklo, nedokážem normálne fungovať. Pripadám si ako podvodníčka. Akoby sa všetko, čo som vybuodovala, zrútilo a ja som uviazla pod troskami, ktoré sa nikto neunúva prehľadávať, pretože nikoho netrápi, či sa pod nimi udusím. Zaujímá ich len to, kto príde na môj pohreb.

Ktovie, kto by naň prišiel. Priatelia a rodina určite, no teraz si uvedomujem, že „priatelia“, ktorých som za celé roky v knižnom svete získala, nie sú skutoční priatelia. Okrem Nory ma všetci ignorujú. Ani im to nevyčítam. Vidia, ako moja reputácia negatívne ovplyvnila predaje, takže verejná podpora mojej osoby by mohla zničiť aj ich predaje. Ide najmä o kariéru, a hoci som sa nádejala, že priatelia, ktorých som vďaka nej získala, nimi budú aj v súkromí, dochádza mi, že sme všetci len nešťastní spolupracovníci, ktorí sa snažia prežiť, kým nepôjdu do dôchodku.

Som na ceste už dve hodiny, biele diaľničné čiary sa rozmazávajú do nekonečnej stuhy. Stále neviem, či utekám do chaty ako útočiska alebo pred chaosom všetkého ostatného. Asi oboje, je to kombinácia túžby a zúfalstva. Ešte som však necítila takú naliehavú potrebu uniknúť zo svojho skutočného života, vyzliecť sa z kože a vkročiť do niečoho nového ako práve teraz. Mojou najhlbšou túžbou je vrhnúť sa do písania tejto knihy a dať sa ňou tak pohltiť, že žiadna osoba ani udalosť z vonkajšieho sveta nepreniknú do môjho tvorivého procesu.

Moja úzkosť dosahuje historicky najvyššiu úroveň a v skutočnosti ju zmierni iba písanie.

Len dúfam, že to tentoraz zaberie. Táto naliehavosť, táto zúfalá nádej, že sa môžem vykúpiť, nepominie, kým nedorazím do chaty a neponorím sa do tvorby.

Vo chvíli, keď sa moje meno začalo objavovať aj v článkoch mimo literárnej oblasti, spadla som do pasce zvanej tvorivá kríza.

Áká krutá irónia, pravda? Sen jednej osoby o celosvetovom uznaní sa ľahko môže stať nočnou morou inej osoby.

V držiaku na poháre mi zavibruje telefón, na obrazovke bliká ďalšie upozornenie, ktoré vo mne vyvoláva úzkosť. Po tých jedovatých komentároch som si vypla upozornenia zo všetkých sociálnych sietí. Digitálny svet, ktorý bol kedysi platformou spojenia, sa stal neúprosným protivníkom a umlčať ho možno iba tak, že sa človek natvrdo odpojí.

Takže keď teraz dostanem nejaké upozornenie, je za ním skutočne niekto, kto chce hovoriť so mnou, nie o mne.

S úľavou sa dívam na displej. Bliká na ňom meno Nora. Prepdem po ňom prstom a hovor sa prepne na reproduktory v aute.

„Dúfam, že mi chceš oznámiť, že máš navyše Adderall a posieľaš mi ho poštou,“ vyhrknem.

„Po prvé,“ hovorí Nora, „ADHD mám ja, nie ty. A po druhé, nepotrebuješ lieky. Potrebuješ intenzívnu terapiu a dobrú trtkáč-

ku.“ Na chvíľu sa odmlčí, potom pokračuje. „Pravdaže, od niekoho iného, nie odo mňa. To bol návrh, nie ponuka.“

„Dofrasa!“ vzdychnem si. „Nuž, ideš ako na zavolanie.“

„Prečo? Ďalší záchvat paniky?“

„Počúvala som *A čo teraz, čitatelia?*“

„Petra! Neblázni!“

Zastonám. „Viem.“

„Preto ti volám. Chcela som ťa varovať pred dnešným dielom.“

„Poradila si mi expozičnú terapiu. Tak som ju skúsila.“

„Myslela som tým návrat na sociálne siete. Napísať tam niečo. Nie aby si vyhľadávala všetkých, ktorí na teba brýzgajú, a týrala sa tým. Kristepane! Som tvoja kamoška, nie satan.“

„Takže si to počúvala?“

„Musela som to vypnúť, keď sa ozval Allister Kokot Kokotský.“

„Aj ja. Keď som počula, kto je hosťom, musela som zastaviť. Skoro som sa povracala.“

„To ma mrzí. Už si na chate?“

„O desať minút.“

„Si si istá, že je to dobrý nápad?“ Norin hlas v reproduktore zapraská.

„Čo či je dobrý nápad? Ja, sama v lese, lížuca si rany po tom, čo ma celý internet zhejtoval?“ Sledujem cestu. Borovice sa zlievajú do jednej, zväčšujú sa a hustnú, až mám pocit, že moje auto pohltia.

„Nie je to celý internet,“ hovorí Nora. „Len ukričaná menšina s finančnými záujmami.“

„Ach, jasné! Ľudí, ktorí sa mi vyhrážali smrťou, si preverili a usúdili, že im ide iba o peniaze. Celkom som zabudla.“ Zúfalo sa usmejem.

„Nepoznajú ťa. Vyhrážali sa, že ti uvaria psa, Petra. A pritom žiadneho nemáš.“

„Presne tak. Kúpia mi šteniatko, doručia mi ho s roztomilou mašľou, počkajú, kým sa doň zamilujem, a potom ho uvaria.“

Signál na okamih vypadne a jej hlas znie roboticky, potom úplne stíchne.

„Došľaka!“ Presuniem telefón na palubnú dosku, akoby to malo zlepšiť signál.

„... vážne,“ opäť ju počujem. „Stále máš kariéru. Akú-takú. Mohla by si napísať pokorný ospravedľujúci príspevok na Instagram a doplniť ho tými chutnými ručičkami so srdiečkami a jedným alebo dvoma uslzenými emotikonmi.“

„Nebudem sa ospravedľňovať ľuďom, ktorí nemajú o ničom ani páru, no aj tak zaujali stanovisko.“

Vzdychne si. „Ak chceš zachrániť svoju kariéru, musíš sa vrátiť na internet. Mohla by si sa vyjadriť v podcaste.“

„Môžem sa z tej kaše vyhrabať aj bez toho, aby som klesla na Allisterovu úroveň. Preto idem na chatu písať. Pomstím sa perom.“

Nasleduje dlhá pauza.

„Ale... používaš notebook. Nie pero.“

„Pero znie hrozivejšie.“

„Máš pravdu. Pomsti sa perom. Napíš celý príbeh a uverejní ho ako beletriu. Bude to dobrý ventil. Zavolaj mi, keď sa ubytuješ. Mám nápad.“

„Zabudni. Neznášam tvoje nápady,“ odbijem ju.

„Lenže tentoraz je fakt dobrý. Naozaj.“

„Fajn.“

„Ďalší podcast si už nezapínaj. Vypočuj si niečo od Brudi Brothers alebo tak. Mám ťa rada.“

„Aj ja teba.“

Keď ukončím hovor, automaticky sa opäť spustí podcast. „Spolupráca s ňou nepatrila k najľahším,“ hovorí Allister.

Jeho slová ma zalievajú ako vriaca voda ľad. Vypnem to a sústredím sa na cestu.

„Ani s tebou, Allister Kokot Kokotský.“

Nie je veľa ľudí, ktorých nenávidím, no na vrchole toho krátkeho zoznamu je Allister. Aj na konci. Aj uprostred.

Vlastne v celom zozname je iba on.

Navigácia oznámi, že sa blížim k odbočke. Spomalím. Niekde na tejto ceste na mňa čaká chata, prázdna obrazovka, ticho a azda aj pozostatky mojej kreativity, ktoré sa ešte dajú zachrániť.

2

Neviem, či pozostatky svojej kreativity zachránim, ak tam budú susedia. Nikdy si neprenajímam chatu, ktorá susedí s inou. Preto ma nepríjemne prekvapí, keď na tej istej ceste, na ktorej sa nachádza tá moja, uvidím ďalší dom.

Pred rezerváciou som si na satelitných snímkach tejto lokality overila, či je chata naozaj na samote. Nemám chuť celú noc a celý deň počúvať vreskot cudzích detí. Tú druhú chatu som si na snímkach vôbec nevšimla. Pravdepodobne ju zakrývali stromy.

Moja chata je učupená až kdesi na konci takmer dvojkilometrového úseku cesty, po ktorej sa práve veziem. Ešteže nie sú hneď vedľa seba. Vjazdy od seba delí aspoň pol kilometra.

Nestojím o hluk ani o susedov. Iba čo by ma vyrušovali. Čím menej ľudí vidím a čím zriedkavejšie sa musím s niekým zhovárať, tým ľahšie sa sústredím. Raz som si takto prenajala chatu a susedov som stretla ešte skôr, než som vošla do dverí. Bola to partia žien na dámskej jazde a nakoniec som s nimi každý večer popíjala a nenapísala ani čiarku.

Nie vždy je rozptýlenie zlé, no tentoraz by bolo, keďže mám kopy práce a termín horí.

Preto sa neudržím a nahlas zastonám, keď na konci prízazdovej cesty uvidím človeka. Živého, dýchajúceho človeka na verande chaty, ku ktorej sa blížim.

Vzhľadom na všemožné technologické vychytávky nejestvuje jediný dôvod, prečo by ma mal majiteľ nehnuteľnosti privítať osobne. A predsa je tu. Ani ho nepoznám a už mi lezie na nervy ako ešte nikto na svete.

Beriem späť.

Na nervy mi lezú najmä corgiovia. Tieto tvory jednoducho vyzerajú... nedokončene. Akoby Boh začal tvoriť toto psie plemeno a v polovici práce sa na robotu vykašľal a nechal ho v tomto čudnom stave. Na také krátke nožičky majú pridlhé telo a hlavu takú veľkú, až sa človek bojí, že ňou doryjú zem. Zakaždým, keď nejakého vidím, neubránim sa pocitu, že je to evolučná chyba na štyroch labách.

Keby mal tento chlapík pri nohách corgiho, musela by som sa vážne zamyslieť, či som náhodou nezomrela a nedostala sa do pekla.

Muž sa usmeje od ucha k uchu, až takmer očakávam, že sa mu rozpolí tvár, pretože sa mu do nej nezmetia všetky zuby. Nekráča, ale takmer poskakuje, ako niekto, kto sa príliš snaží zapáčiť, akoby sa mi ešte len usiloval predať chatu, za ktorú som zaplatila už pred niekoľkými mesiacmi.

Prečo mám takú mizernú náladu?

Aha, áno, ten podcast.

Zaparkujem, usilujem sa vymazať zamračený výraz z tváre a vezmem si telefón. A s ním aj kľúčenku so slzotvorným sprejom. Ešte nikdy som ju nepoužila, no len zriedka sa ocitám sama s cudzími ľuďmi.

Palcom pohladím nádobku, keď si ju vkladám do vrecka, studený kov ma upokojuje. Som na samote, obklopená hustými lesmi, ktoré cestu za mnou akoby pohltili, a hoci som presvedčená, že toho chlapa by som dokázala zneškodniť, keby bolo treba, pochybujem, že by tu niekto počul volanie o pomoc.

Kde sa fláka ten medveď, keď ho potrebujem?

Z profilu majiteľa viem, že sa volá Louie Longsetter. Čo je to za meno? Znie ako meno postavy zo sitcomu, nie živého človeka, so skutočnými rodičmi, ktorým napadlo toto meno a povedali si: *Áno! To je ono!*

Neviem, či by niekto s menom Louie Longsetter mohol byť vôbec nebezpečný.

No zdá sa, že tu na mňa čaká už dlhšie, preto tento predpoklad prehodnotím.

Predstavím si vraha menom Louie Longsetter. Takmer sa nad tou absurdnosťou zasmejem, no keďže som žena, ktorá sa chystá na celé týždne utiahnuť na samotu, predstava, že by ma mohol ohrozovať, sa mi zachytí v hlave ako nepríjemný bodliak, ktorého sa nemôžem zbaviť.

„Presne načas!“ zvolá príliš rozžiarene, prehnane veselo, akoby som bola čestným hosťom a nie iba ďalšou nájomníčkou v poradí. Zvláštne energicky zbehne po schodoch a mieri ku mne so znepokojujúco dychtivým výrazom.

Samej sa mi nepáči, že voči veselým ľuďom mám okamžite averziu. Uvedomujem si, že je to moja chyba, no mám toľko ďalších chýb, že nemám čas zaoberať sa odstraňovaním práve tejto.

„To je výhoda navigácie,“ zamumlem a trochu prirýchlo otvorím kufor. Meno Louie Longsetter možno nepôsobí ako meno vraha, no som si celkom istá, že existoval sériový vrah menom Pičuškin. Možné je všetko.

Louie už stojí vedľa mňa a siaha do auta. Veľkými rukami chytí rukoväti mojich kufrov. Vytiahne ich oba naraz a so žuchnutím ich pustí na štrk.

Až mnou mykne a škripem zubami. Najradšej by som naňho vyštekla. Ten kufor je značky RIMOWA – nový, elegantný, drahý a zatiaľ bez jediného škrabanca. Dostala som ho pred pár mesiacmi na narodeniny a teraz som sa doň prvý raz zbalila. Bola som pyšná sama na seba, že som ho zachovala v bezchybnom stave.